

MALIN STEHN

Srečno novo leto

Prevod: Danni Stražar

Za moje starše

SILVESTROVO 2018
Ponedeljek

1

Fredrik

Ko Nina vstopi v spalnico, stojim pred omaro.

»Sem v tej videti debela?« vpraša.

Na hitro ošinem ženo.

»Zelo lepa si.«

Znova pogledam garderobno omaro in tri kravate v njej. Metino zelena iz mojih študentskih dni seveda ne pride v poštev. Pogrebna kravata se ujema z mojim razpoloženjem, vendar se ne ujema s srajco. Z vzdihom izvlečem svetlo modro s srebrnimi črtami, božično darilo tašče, ki se mi je že takrat, pred petimi ali šestimi leti, ko sem jo dobil, zdela zastarela.

»Še dobro me nisi pogledal.«

Nina se premakne k ogledalu. Obrača zgornji del telesa in se opazuje z namrščenim čelom.

»Res si lepa,« rečem.

Nina pogladi zeleno tkanino. Pridružim se ji pred ogledalom in začutim znani vonj. Moja žena ima že vrsto let isti parfum, tako dolgo, da se celo jaz spomnim njegovega imena: Acqua di Giò. Nina znova z roko pogladi tkanino, prhne in zamrmra nekaj neslišnega. Poskušam si zavezati kravato, vendar neuspešno.

»Boš tudi letos imel to?«

Še vedno je obrnjena proti ogledalu, vendar je pozornost z obleke preusmerila na mojo kravato.

»Nimam druge.«

Naredi dolg korak proti omari, a ko vidi, kaj je obviselo na obešalniku, se vda.

»Do naslednjega leta bi si pa res lahko nabavil novo.«

Prikimam in v istem hipu zaslišim zvonec pri vratih.

»To je najbrž Jennifer.« Nina se obrne k odprtim vratom.
»Smilla! Lahko odpres?«

V zgornjem nadstropju zaropota, Smilline noge odtopotajo po stopnicah in kmalu je iz predsobe mogoče razločiti dvoje glasov.

Nina me pogleda.

»Koliko je ura?«

»Dvajset minut čez pet.«

»Dvajset čez?« Pohiti do predalnika in začne brskati med hlačnimi nogavicami. Na tla pred noge zmeče kar nekaj parov. »Prekleta. Zakaj vedno pozabim kupiti nogavice?«

Minuto pozneje Nina zapusti sobo z nečim črnim v roki.

»Kako je s fantoma?« vpraša na poti iz spalnice. »Sta se oblekla?«

»Bom preveril, kako jima gre.«

»Vilgot naj si obleče srajco!« iz kopalnice zakliče Nina.
»Visi na stolu.«

Zapnem si hlače, nadenem suknjič in v ogledalu preverim rezultat. Zaradi kravate sem videti kot klovn. Manjka samo še rdeč nos.

Vilgot in fina oblačila niso dobra kombinacija. Naš šestletnik bi lahko živel v trenirki in včasih se sprašujem, zakaj vztrajava in ga hočeva elegantno obleči. Anton je v tem pogledu z leti postal bolj ustrezljiv. Rad se lepo oblači in zdaj zjutraj stoji pred ogledalom ter si ureja lase. Učinek predmetne stopnje.

»Lepa srajca,« rečem, ko se spuščamo po stopnicah.

Anton skomigne z rameni, a mi podari enega redkih nasmehov.

Ko pridem v kuhinjo, se ustavim, pogledam dekleti ob pomivalnem koritu ter poskušam umiriti podivjano srce. Jennifer ni pošast. Je čisto običajna najstnica, prijateljica

moje hčerke. Večkrat se moram odhrkniti, preden sploh lahko spregovorim.

»Potem pa adijo.«

Jennifer se ne odzove, očitno se je odločila, da me bo preslišala. Še naprej reže solato, s hrbtom obrnjena proti meni. Prilegajoča se kratka obleka pušča zelo malo prostora domišljiji in trudim se, da mi pogled ne bi obstal na napačnem mestu.

Kljub temu čutim, kot da so me zalotili, ko se Smilla obrne. Zasije, utiša glasnost prenosnega zvočnika in pride do mene.

»Potem pa adijo.« Močno me objame. »Hvala, ker si mi pomagal prepričati mamo.«

Kot da bi imel kakšno izbiro.

Ko objemam sedemnajstletnico, se porodi nora, a vedno znova ponavljajoča se misel, tista o konzerviranju devetletnih otrok. Devetletniki so popolna bitja. So pametni in razumni, vendar še vedno trdno verjamejo, da lahko njihovi starši vse uredijo. Popoldne v zabaviščnem parku je dovolj, da zadovoljijo potrebo po vznemirjenju v svojem življenju.

»Saj veš, kaj sva rekla.« Stopim korak nazaj in pogledam hčeri v oči. »Ne spuščaj noter nikogar, ki ni povabljen, nobenih ...«

Smilla si zatisne ušesa.

»Vem!« Roke spusti ob telo. »Že dva tedna sitnarita s tem.«
Izpustim jo.

»Samo skrbi naju zate.«

2

Nina

Notranjost avta, ki stoji na dovozu, osvetljuje modra svetloba treh zaslonov. Odprem vrata, zdrsnem na sopotnikov sedež in si vrečko z današnjo sladico položim med noge, da se skle-da v njej ne bi prevrnila.

»Uf.« Pogledam moža. »Skoraj mi je žal.«

Fredrik pritisne gumb za zagon in avto se zažene.

»Žal?«

»Zaradi zabave. Njihove zabave. Kako neumno, da dovo-liva dvajsetim najstnikom praznovati silvestrovo v naši hiši?«

Fredrik vzdihne.

»Vse bo v redu. Smilla in Jennifer imata vse pod nadzo-rom.«

Zavijemo na ulico Agnesfridsvägen ter se peljemo mimo šole in trga Videdal. Za krožiščem se prikaže devetnadstrop-na stavba Vita Höja. Osvetljena okna tvorijo rumen mozaik za živo zelenim znakom trgovine Coop.

V preponi čutim zamolklo bolečino. Res si ne želim po-kvariti večera s skrbjo za dekleti, vendar se zaskrbljenost po-večuje sorazmerno z oddaljenostjo od doma.

Še pred trenutkom sem stala pred vhodnimi vrati in žele-la hčerki povedati toliko stvari. O tem, kako zahrbtno je pitje žganih pijač, da naj nikoli ne privoli v nič, kar se ji ne zdi prav, o tem, kako zelo lepa je in da bi se – v popolnem svetu – vsak-do moral imeti možnost obleči točno tako, kot si želi, toda prozoren top lahko oddaja neželene signale. In še več.

Seveda je bilo takrat že prepozno za številna opozorila. In dekleti poznata pravila: največ dvajset ljudi, nobenih drog

(absolutno nobenih drog), samo jabolčnik ali pivo. Omarica z alkoholom je zaklenjena, ključ pa leži v moji denarnici.

Obrnem se k Fredriku.

»Smilla in Jennifer morda imata nadzor. Vendar midva ne poznavata niti polovice tistih, ki bodo prišli. Smilla pravi, da sta povabili samo sošolce, vendar ne veva, kdo so.«

»Morava jima zaupati.«

»Mislim, da Smilla lahko zaupava, Jennifer pa ...« poskušam najti prave besede. »Jennifer ni nikoli ... poznala meja. Sam veš, kako naporna je bila, ko je bila majhna, vse tiste bedarije, ki se jih je domislila. In Smilla ji je preprosto sledila.«

»Zdaj imata sedemnajst let,« poudari Fredrik. »Ne enajst.«

Začutim nemoč. Ta debata je nesmiselna, predvsem zdaj, ko so vse odločitve že sprejete.

Obstaja veliko razlogov, zakaj mladim pred osemnajstim rojstnim dnevom ni dovoljeno organizirati zabave brez staršev. Toda razlog za mojo skepso je preprost: Jennifer mi ni všeč. Ne zaupam ji in ni mi všeč.

To precej nerada priznam. Delam z otroki in običajno najdem ključ do vsakega srčka. Če nič drugega, mi jih sčasoma uspe odkleniti.

Jenniferino srce pa je bilo zame vedno zaklenjeno. Ko je bila majhna, je bila divja, glasna in je hotela biti v središču pozornosti. Ko sta se s Smillo igrali, me je nenehno skrbelo, da se bo kaj zgodilo. Pozneje – ko sta prišli v najstniška leta – sem bila na smrt prestrašena, Smilla sem določila jasna pravila in ji povedala, kaj se bo zgodilo, če jih bo prekršila.

Prijateljstvo med dekletoma je od mene zahtevalo naporno lovljenje ravnotežja. Nikoli nisem želela, da bi se moja čustva prenesla na Smillo, Jennifer ji je bila kot sestra. In Fredriku se je zdelo, da pretiravam; vedno se je postavil na Jenniferino stran.

Trenutno sem zadovoljna, ker se dekleti ne srečujeta več tako pogosto. Zato me je zamisel o skupni novoletni zabavi nekoliko presenetila. Ne v dobrem smislu.

»Gre za samostojnost z odgovornostjo,« reče moj mož, kot da bi mi prebral misli.

Samostojnost z odgovornostjo. Fredrik ponavlja svojo mantro iz debat, ki sva jih imela v zadnjih tednih, in moram se ugrizniti v jezik, da ne bi ponovila svojih ugovorov iz teh istih priložnosti.

Priznati je treba, da ni bil čisto pozitivno naravnán do zabave. Vendar je ves čas trdil, da je veliko bolje, da ostaneta v naši hiši v naselju vrstnih hiš, kot pa da »tavata po mestu«.

S tem argumentom se strinjam. Težava je v tem, da nad njima tako ali tako nimava nobenega nadzora. Mi bomo na drugi zabavi, na drugem koncu mesta. In zdaj, ko je stvar iz teorije prešla v prakso, se lahko domislím tisočih stvari, ki bi lahko šle narobe na silvestrski zabavi z Jennifer Wiksell. Čeprav v mirni strnjeni soseski.

Zasučem zgornji del telesa in pogledam čez ramo. Dva para oči zbrano bolščita v osvetljena zaslona, v ušesa imata potisnjeno belo plastiko. Opustim poskus navezovanja stika in se spet obrnem naprej.

Na obvoznici je veliko prometa, večina avtomobilov je verjetno namenjena nekam na novoletno praznovanje. Poskušam ne misliti na zabavo deklet, prisilim se, da se osredotočim na naše praznovanje in zabavo, kamor bomo kmalu prispeli.

Upam, da je *mousse* dovolj dober. Postregli ga bomo s pasijonko in tankimi ovsenimi piškoti. Najprej sem v otročjem protestu nameravala v Ici kupiti že pečene tanke piškote. Toda v zadnjem trenutku sem si premislila in jih spekla. Priti k Lollo in Maxu s kupljenim pecivom za novoletno večerjo bi bilo enako družbenemu samomoru.

Ošinem moža. Še pred nedavnim bi svoje misli delila z njim. Skupaj bi se šalila o popolnem domu prijateljev in našem kaosu, Fredrik pa bi me potolažil. Rekel bi, da morata, kot prvo, Lollo in Max skrbeti le za Jennifer, in kot drugo, da sta notranje oblikovanje in kuhanje v središču Lollinega zanimanja.

Včasih sva rada razpravljala o prednostih ter slabostih prijateljev in zavedam se, da je šlo v veliki meri za to, da sva se opomnila na lastno odličnost. Vedno sva namreč prišla do zaključka, da je naš način življenja najboljši.

V zadnjem času so pogovori potihnili. Nikoli se ne pogovarjava o prijateljih, o naju ali pravzaprav o čemerkoli. Razpravljava le o družinski logistiki, o tistem, kar je povezano z otroki. Pogrešam najine pogovore, pogrešam *naju*.

Za to bi lahko krivila zgodnje otroško obdobje. Toda šestletni Vilgot je jeseni začel hoditi v vrtec in je precej samostojen. Anton je v sedmem razredu, Smilla pa bo kmalu dopolnila osemnajst let. Rekla bi, da je zgodnje otroštvo minilo.

»Bomo kmalu prispeli?«

Majhen prst me popraska po plašču in obrnem se.

»Kmalu. Ne prepoznaš ničesar?«

»Niti ne.« Vilgotovi zlatorumeni kodri se dvignejo, ko zmaje z glavo. »Saj je čisto temno.«

»Vidiš, da je tam malo bolj svetlo?« Pokažem. »To je Klagshamn.«

Vilgot se očitno zadovolji s tem in se znova posveti svoji tablici.

Ko pogledam skozi stransko okno, mimo mene švigne ravna pokrajina. Polja so posejana z vrstami golih vrb, ki se upogibajo proti morju. Nad blatno zemljo visijo koprene megle, težko je videti, kje se začne in kje konča nebo. Skånska zima.

»Preklete vreme.« Fredrik prižge meglenke, vendar jih znova ugasne, ker prav nič ne pomagajo. »Nocoj očitno ne bomo videli ognjemeta.«

»Moraš biti tako negativen?« vprašam.

»Negativen? Samo povem, kot je.«

»Ali niso prepovedali raket?« se z zadnjega sedeža zasliši glas, ki mutira.

»Rakete na palicah so prepovedane,« reče Fredrik in v tistem hipu zavije proti vasi. »Ognjemetne baterije pa ne.« Pogleda me. »Mislim, da se je Max založil z najhujšo baterijo, kar jih je na voljo.«

Max se rad baha, kar je Fredrik vedno s težavo prenašal. Moj mož meni, da je glavni namen vsega, kar Max počne, pokazati svetu, da si to lahko privošči. In morda je to res del resnice. Vendar sama mislim, da Max rad počne nore stvari. Želi, da bi ga videli kot čudaškega kolega, ki vedno počne nekaj zabavnega.

Max je vodja uspešne nepremičninske agencije v središču Malmöja, ki jo je ustanovil njegov oče. Verjetno v vsem svojem življenju ni prebral niti ene knjige, vendar ima nos za posel in je izredno odločen. Po Lollinih besedah ves čas dela in očitno se mu to obrestuje.

Max vozi nove avtomobile, pije star viski in nosi drage ure. In čeprav Fredrik pred menoj trdi, da mu je vseeno za takšne statusne simbole, je vseeno zelo očitno, da čuti potrebo, da se ob Maxu dokazuje. Običajno tako, da je njegovo čisto nasprotje. Včasih tako, da blesti s svojim znanjem na področjih, na katerih se Max želi pokazati kot dobro podkovan (viski), v resnici pa ne zna veliko povedati.

V nasprotju s Fredrikom se sama lahko Maxu smejim, ko se začne hvaliti ali se spremeni v gospoda Vsevedneža. In ker se Fredrik – v nasprotju z mano – lahko smeji Lollinemu domačemu kruh z drožmi, je torej rezultat neodločen. Nikoli se nisem mogla upreti primerjanju z lepo in vitko prijateljico, ki

je poleg vsega še odlična gospodinja. Čeprav vem, da me to spravlja v slabo voljo.

Parkiramo malo naprej ob cesti, saj vozni park družine Wiksell zavzema ves prostor na prostornem dovozu. Pred veliko belo vilo gori morje bakel in za panoramskim oknom v dnevni sobi je mogoče opaziti ljudi s kozarci za penino v rokah. Vidim, kako Malena v enem od zanj značilnih krohotov vrže glavo nazaj, in prvič po dolgem času začutim praznično razpoloženje.

Morda ta večer vseeno ne bo tako napačen. Novo leto bomo praznovali z dobrimi prijatelji. Fanta sta z nama, Smilla pa je pravzaprav že skoraj odrasla. Moram prerezati popkovino.

»Žal mi je.«

Položim roko na Fredrikovo stegno.

Pogleda me.

»Za kaj se opravičuješ?«

»Eh, ni bilo pošteno, da sem rekla, da si negativen. Prav imaš. Vreme je zanič.«

Dvigne ustnici v nasmeh, a mu ta ne seže do oči.

»Na to sem že pozabil.«

3

Fredrik

Čez šest ur bo konec. No, pravzaprav čez sedem ur. Konec koncev ne bomo šli domov takoj po polnoči. Toda čez največ sedem ur bom spet stopal po tej potki – v nasprotni smeri. In sedem ur, če dobro pomislim, mine precej hitro. To je kratek delovnik. Zmogel bom.

V sedmih urah bodo vse te bakle dogorele. V naročju bom nosil spečega Vilgota in na cesti bo stal taksi.

Čakaj, no. Pospošim korak.

»Si naročila taksi?«

Nina se ustavi in obrne. Njeni lasje so praznično urejeni, na vekah ima bleščice.

»To je bila *tvoja* zadolžitev.«

Sranje! Kako sem lahko pozabil, ko pa si najbolj od vsega želim čim prej oditi od tu.

Zazre se vame.

»Saj menda ne boš rekel, da si *pozabil* rezervirati taksi?«

»Uredilo se bo. Poskrbel bom za to.«

»In *kako* natančno boš poskrbel za to?« Nina privzdigne obrvi. »Običajno je treba rezervirati teden dni vnaprej. Vsaj.«

»Pravim, da bom uredil.«

Z mojimi možgani mora biti nekaj hudo narobe. Začel sem pozabljati stvari. Pomembne stvari. To mi ni podobno in me zares plaši. Bom dobil alzheimerja?

Nina zavzdihne.

»No, potem pa kar uredi, ker prav zares ne nameravam sredi noči vleči dveh na smrt utrujenih otrok na avtobus. Samo da veš.«

Našobi ustnice in Anton naju pogleda.

»Bomo prespali ali kaj?«

»Ne,« odločno reče Nina. »Šli bomo domov.« Nakloni mi oster pogled. »Oči bo poskrbel za to.«

Vhodna vrata se hitro odprejo in med njimi se pojavi široko nasmejana Lollo. V naročju drži Chanel, družinsko kodrico, ki ima na čast večeru na glavi čopek z veliko bleščečo pentljo.

»Pozdravljeni in dobrodošli!« Lollina obleka je podobna Jenniferini, črna in minimalistična. »Vstopite, vstopite.« Gostiteljica se umakne in sledimo ji v hišo. »Ojej, kako hitro raste, fanta. Anton, kmalu boš tako velik kot tvoji oči. In Vilgot! Kakšen prisrčen fant.«

Lollo spusti Chanel na tla in nas vse po vrsti objame. Nina, ki ji najprej izroči moderen šopek cvetja, zaviti v celofan, je deležna še posebej dolgega objema.

»Končno se srečamo.« Lollo izpusti Nino iz objema, a jo z roko še vedno drži prek ramen. »Saj ni res, kako čas hitro teče. Kdaj smo bili nazadnje skupaj? Se res nismo videli že od kresne noči?«

Vem, da to drži, vendar ne želim reči ničesar. Nina takoj ugovarja, češ da smo se zagotovo *morali* srečati že vmes, in medtem ko razpravljata, obesim Vilgotovo bundo. Obstane pri stojalu za čevlje, nenadoma sramežljiv pred vsemi novimi in starimi obrazi.

Obrišem si čevlje na preprogi na hodniku.

»Je v redu, če ostanem obut?«

»Seveda.« Lollo se nasmehne. »Nobene zabave za bose!«

Sprašujem se, ali je to nekaj, česar se je v tem hipu domislila, ali pa je izraz splošen in uveljavljen. V vsakem primeru je neumen.

Nina zamenja škornje za čevlje z visokimi petami in potisne Vilgota in Antona v dnevno sobo.

»Pridi,« prigovarja oklevajočemu Vilgotu. »Prepričana sem, da je Lollo za vas pripravila čips in brezalkoholno pijačo.«

Deluje. Najin najmlajši je ob omembi prigrizkov takoj v polni pripravljenosti.

Občudujem ženino sposobnost komunikacije z majhnimi otroki. Ko gre zanje, je njena potrpežljivost naravnost neverjetna. Je rojena predšolska vzgojiteljica, rada opravlja svoje delo in vem, da jo cenijo tako otroci kot starši in sodelavci.

»Fredde!« Max me močno lopne po hrbtu. »Kako gre?«

Nihče razen Maxa me ne kliče Fredde.

»Prav v redu. Pa tebi?«

»O ja, hudiča. Super mi gre. Si dobil kaj za pit? Šampanjček je tukaj.« Max iztegne dolgo roko in zagrabi kozarec s šampanjcem. »Izvoli!«

Dom Perignon, seveda. Pomembno je, da ne delaš kompromisov glede kakovosti, sicer bi ljudje lahko mislili, da gre do posli slabo.

»Hvala.« Dvignem kozarec. »Torej spet silvestrovo.«

»In mi smo vedno mlajši.« Max se nagne naprej in utiša glas. »Si videl Maleninega novega?«

S pogledom preletim sobo, vendar ne vidim ne Malene ne nikogar, ki bi lahko bil njen spremljevalec. Nina pomaga Vilgotu, ki si naliva kokakolo v kozarček. Pred njima stojita dva para, ki sta bila tu tudi lani, ko smo skupaj praznovali silvestrovo. Gre za Maxove in Lolline sosede in spomnim se, da je ena od žensk sedela ob meni za mizo, a žal ne, katera od njiju je to bila. Tudi letos sta videti skoraj povsem enako: gosti svetli lasje, črna obleka, črni salonarji.

Njuna moška pa vseeno razlikujem. Jens Stenman je skoraj tako širok kot visok, Magnus Göransson pa meji na vitkost. Skupaj me spominjata na Stana in Ollieja.

»Malenin tip je musliman,« zašepeta Max in me pričakujoče pogleda.

Poznam Maxa in točno vem, kakšen odziv si želi. In če sem iskren, mi Malenin novi fant vzbuja vse večje zanimanje. A če bi dal spodbudo takšnemu razmišljanju, bi to Maxa le še

okrepilo v njegovem že tako precej ozkogledem pogledu na svet.

»In?« vprašam. »Polovica mojih učencev je muslimanov.«

»Ja, ja. Ampak z *Maleno*, tukaj v naši hiši. Hočem reči, da si nikoli nisem mislil, da bomo silvestrovo praznovali z nekim ...«

»Je veren?« ga prekinem.

Max namršči čelo.

»Kaj misliš s tem? Musliman je.«

»Ja, ampak ali *practicira* muslimanstvo? Hodi v mošejo? Vsak dan moli? Ali pije alkohol?«

»Nimam pojma,« Max skomigne z rameni. »Ga boš pač moral vprašati.«

V tistem trenutku v dnevno sobo vstopi Malena s temnolasim moškim. Ne vem, kaj sem pričakoval, vendar je videti kot običajen moški srednjih let na silvestrski zabavi. Obleka, srajca in kravata.

»Fredrik!« Malena se nameni proti nama. »Lepo te je videti.«

Nakloni mi dolg objem in se obrne k svoji novi ljubezni.

»To je Adem.«

Seževa si v roke in Max izkoristi priložnost, da se odpravi drugam.

»Malena vztraja pri tem, da me predstavlja kot Adema,« reče temnolasec v širokem malmöjskem narečju. »Ampak reci mi Adde. Vsi drugi me tako kličejo.«

»Fredrik,« rečem. »Lepo, da sva se spoznala. Poročen sem z Nino, tisto v zeleni obleki.«

Moja žena je od samopostrežnega bifeja s prigrizki pristopila k paroma sosedov. Zasmeji se in v zdravico trčijo s kozarci.

Ko se obrnemo k majhni skupini, se zdi, da pogled novinca v družbi postane moj. Dobim občutek, kot da Nino vidim prvič, in prešine me, kako lepa je. Jantarjaste oči, naravno

oblikovane obrvi, rjavi kodri. Ljubim jo – to spoznanje me skorajda preseneti – in obožujem njen zvonki smeh. Kdaj sem ga nazadnje slišal?

»No, Nina in Lollo sta moji nekdanji sošolki iz gimnazije,« Malena razloži Addeju.

Ta se nasmehne.

»Torej ste vedno kaj zakuhale skupaj, kot sem razumel.«

»Točno tako.« Malena ga zaljubljeno pogleda. »V najstniških letih smo bile nevarne.« Obrne se k meni. »Sem slišala, da sta zdaj Jennifer in Smilla prevzeli štafetno palico. Saj sta na omarico z alkoholom namestila ključavnico?«

»Koliko sta stari?« vpraša Adde.

»Sedemnajst,« odgovorim. »Smilla bo februarja osemnajst.«

»To je najboljše obdobje v življenju,« z nasmehom reče Adde.

»Kako, prosim?« Malena se pretvarja, da je užaljena.

»Mislila sem, da je najboljši čas *zdaj*, ko si spoznal mene.«

Adde jo poljubi na lice.

»Seveda. Najboljši čas je *zdaj*.«

4

Lollo

Nina stoji pod obokom v kuhinjo. V eni roki drži čašo s penino, v drugi pa nekaj arašidov. Grahovo zelena obleka ji pristaja, danes je videti nenavadno sveža. Sveža, a predebela. Vedno ji je primanjkovalo moči volje. Čudno, da se ne more nadzorovati. Z desetimi kilogrami manj bi bila videti krasno.

»Potrebuješ pomoč?«

»Hvala, a je vse pod nadzorom,« rečem. »Malena je pripravila predjed, ki je že na mizi. Vse teče, kot je treba.«

Nina si da v usta orešček, stopi korak bliže k meni in utiša glas.

»Si se že pogovarjala z novim zvezdnikom? Adde mu je ime, kajne?«

»Samo pozdravila sem ga. Zdi se mi prijazen.«

»In čeden,« z nasmehom reče Nina.

Odprem pipo in namočim krpo v vročo vodo.

»Saj običajno so. Čedni, mislim.«

»Upajva, da bo tokrat zdržalo.« Rahlo vzdihne. »Vsaj zaradi Thea.«

»Ja, res.« Ožamem krpo in začnem z njo drgniti po nekaj rjavih madežih, za katere se zdi, da so se že vpili v belo marmorno ploščo. »Sta Theo in Anton zgoraj? Saj bosta poskrbela za Vilgota, kajne?«

»Pravkar sem bila tam.« Nina pogleda proti stropu. »Theo in Anton igrata igrico in Vilgot gleda. Za zdaj se zdi, da je s tem zelo zadovoljen.« Srkne penino in se ozre po kuhinji. »Kako lepo je postalo z vzorčastimi ploščicami. Bolj živahno.«

»Vem, obožujem jih! Ročno izdelane, uvožene naravnost iz Maroka.«

Nina s kazalcem sledi vijugastemu vzorcu.

»Sliši se drago.«

»Kupila sva jih na podjetje, tako da ni bilo DDV-ja,« rečem in se hkrati razjezim sama nase.

Zakaj se poskušam braniti? Ne želim govoriti o denarju. Vedno končava pri njem in ne vem, ali gre pri Nini za radovednost ali ljubosumje. S Fredrikom jima gre verjetno z dvema učiteljskima plačama in tremi otroki precej na tesno. Vendar je bila to njuna lastna odločitev. Nihče ju ni prisilil, da sta se odločila za slabo plačan učiteljski poklic. Fredrik je celo pustil službo inženirja, ko je bila Smilla majhna. Ker je želel delati nekaj »pomembnejšega«. To mi je popolnoma nerazumljivo. Kako se lahko odrečeš polovici plače? Nina bi ga morala ustaviti.

Pogledam jo in dodam: »Maxu se je cel projekt zdel nepotreben. Stare ploščice smo imeli le tri leta. Vendar mi ga je uspelo prepričati.«

Nina se zasmije.

»Običajno si dobra v tem.«

»Vsi imamo svoje talente.«

Izperem krožnik in ga postavim na stojalo za pomito posodo, saj ne nameravam razkriti, da sem morala jokati zaradi teh ploščic. Ne zaradi stroškov, ti so za Maxa namreč le redkokdaj problem. Bolj je šlo za to, da ni razumel, *zakaj*. Vendar je bilo lažje iztisniti nekaj solz kot mu razložiti, da so naše stare ploščice brezupno zastarele in da moram biti jaz, ki se ukvarjam z notranjim oblikovanjem, v resnici v koraku s časom.

»In ti imaš res veliko talentov.« Nina naredi še en požirek penine in se nasloni na pomivalni pult. »Kako gre blog?«

Očitno se nihče ne zaveda, koliko dela je treba vložiti v snovanje tem, fotografiranje, nalaganje slik, pisanje in popravljanje. Mislim, da za ta prekleti blog porabim petnajst ur na teden, čeprav za zdaj nima skoraj nobenih bralcev. Vendar

vem, da bo sčasoma postal enkratna izložba za trgovino in spletno trgovino, le bolje ga moram razširiti.

Nina ne čaka na odgovor.

»Delaš profesionalne fotografije,« nadaljuje. »Nekajkrat sem bila na tvoji strani in sem si jih ogledala.«

»Moje objave lahko deliš na Facebooku,« rečem. »Stranke so večinoma ženske najinih let in navzgor in včasih se še vedno podružimo. Za razliko od otrok.«

»Ko smo že pri otrocih ...« Nini se med obrvmi naredi guba. »Se ti je Jennifer kaj oglasila?«

»Ne. Ampak to je verjetno dober znak.«

Nina prikima, vendar ni videti prepričana in začne hoditi sem ter tja pred kuhinjsko mizo.

»Fredrik in jaz se nisva povsem strinjala.«

»Glede česa?«

Obrišem si roke in obesim kuhinjsko brisačo nazaj.

»O tem, ali bi spustila v hišo dvajset najstnikov ali ne. Med drugim.«

Zdaj je res pravi čas za omenjanje tega. O dekliski zabavi sva se v zadnjem mesecu po telefonu pogovarjali vsaj trikrat, vendar je bilo vedno govora le o alkoholu in drogah. Nina ni niti z besedo omenila, da je problematičen »kraj zabave«.

»Ja, torej ...« Nasmehne se in razširi roke. »Zdaj sem vse odobrila, tako da je, kot je ... Ampak ja, saj veš. Še vedno sem malce zaskrbljena.«

Trudim se, da ne bi glasno vzdihnila. Nina je strokovnjakinja za skrbi. Težave vidi povsod, pogosto še preden se sploh pojavijo. Skoraj vedno jo skrbi za hčerko. Smilla sem, Smilla tja. Ubogo dekle, ni preprosto imeti pretirano zaščitniške mame.

Svojim otrokom moraš znati zaupati, zlasti ko dosežejo najstniška leta. Prav tako jim je treba dovoliti, da delajo lastne napake. Če jim boš vedno vse olajšal, kako se bodo potem znašli v življenju?

»Aha, tukaj opravljata.«

Malena plesoč vstopi, v ozadju odmeva pesem Abbe *Happy New Year*. Obleka iz bleščic je morda nekoliko preveč razkošna, vendar se ji lepo poda.

»Ne smem biti zraven?« vpraša.

»Seveda si lahko.« Pokimam proti Nini. »Začneš lahko tako, da svojo prijateljico prepričaš, naj je ne skrbi pretirano.«

Malena postavi roko pod brado in se pretvarja, da Nino natančno preučuje od glave do peta.

»Pa pogledjmo ...« Spusti brado in dvigne kazalec v zrak. »Moja natančna analiza mi pravi, da te skrbi zaradi vsega zabavnega, česar bi se Smilla in Jennifer lahko danes domislili. Imam prav ali ne?«

Ne morem zadržati smeha. Glede tega sva si bili z Maleno vedno podobni. Najino skupno mnenje je, da ni razloga, da bi človeka vnaprej skrbelo. To je tako zelo nepotrebno. In dolgočasno. Brez naju bi Nina od zaskrbljenosti verjetno že umrla. No, v vsakem primeru bi imela veliko dolgočasnejše življenje.

»Kaj, no?« Nina me mrko pogleda. »Saj menda ni nič narobe, če človeka skrbi. Seveda je bila Smilla že kdaj na zabavi, ampak tokrat je prvič, da so pri nas doma, in ...«

»Eh.« Malena položi roko na Ninino. »Vse bo okej. Kmalu bosta polnoletni. In poleg tega – spomni se nas v teh letih, kaj smo takrat počele.«

Nina se spači.

»Saj to tudi počnem.«

Malena izbruhne v glasen krohot in pridružim se ji. Celo Nina se mora zasmejati. Potem pa se znova zresni.

»Kako pa je s Theom?«

Maleni očitno ni nič jasno.

»S Theom?«

»Ja.« Nina zardi. »No, Anton je rekel nekaj o tem, da Theo preživlja težke čase. Nisem razumela, za kaj gre, ampak ...«

»Aha, to.« Malena zamahne z roko. »Jeseni je bilo zaradi selitve nekoliko težje. Nov razred in ogromno novih ljudi. No, saj poznata Thea.« Široko se nasmehne. »Ampak ne bomo postavale tu in se žalostile. Pojdimoz nazdravit z drugimi.«

Ninina penina pljuskne čez rob, ko jo Malena prime pod roko in naju zvlače v dnevno sobo.

»Nehaj skrbeti, Nina!« zakriči Malena, da bi preglasila glasbo in vse glasnejše govorjenje. »Zaupaj jima. Dokler ne bo glasu od njiju, je vse v redu.«

5

Fredrik

»In veš, kaj sem potem rekel?« zablebeče Stenman. »Rekel sem, da za ta denar ne more dobiti niti čolnička.«

Tip je že prestopil mejo okajenosti. V obraz je rdečkast in med smehom se mu srajca na trebuhu razpira. Že vsaj deset minut mi pripoveduje, kako je predlani poleti prodajal svojo jadrnico, in čutim krče v čeljustnih mišicah.

Nič nimam proti plovilom, moj oče je imel v Gottskäru staro jadrnico in poleti smo veliko jadrali. Težava se imenuje Jens Stenman. Tako kot večina Maxovih znancev je tudi on samovšečen bahač. *Vem*, da je edini razlog Jensovega samogovora o jadrnici ta, da mi želi povedati, za koliko jo je prodal. Ne bi mi moglo biti bolj vseeno.

»Ja, hudiča,« reče Magnus Göransson. »Ljudje dandanes res nimajo več občutka. Mislijo, da se lahko pogajajo za vsako stvar.«

Stenman prikima.

»Kadar prodajam stvari ...« Zamaje se, vendar se mu še uspe prijeti za namizno ploščo. »Če tisti, ki kliče, ne zna švedsko, takoj prekinem. Prihajajo namreč iz bolj primitivnih kultur. Iz krajev, kjer se sprehajaš po tržnicah in barantaš.«

»Točno tako.« Magnus se vznemiri in nagne naprej. »En namig. Ko sem prodal svojo arcono 465, sem uporabil posrednika. Prekletu prijetno, da se mi ni bilo treba ukvarjati z vsem tem. Resni posredniki imajo stike po vsej Evropi in lahko dobro dvignejo cene, zato se spleča.«

Dvignem kozarec.

»Samo malo si grem dotočit.«

Moje noge se premikajo po črno pobarvanem hrastovem parketu in mehkih preprogah, stran od kluba vzajemnega občudovanja. Zaradi moških v skupini se mi največkrat naježi koža. V devetih primerih od desetih nimaš časa niti pozdraviti, preden se začnejo šopiriti. Zatem je govora samo še o službah, avtomobilih, čolnih in denarju.

V enem kotu sobe stojijo Nina, Malena in svetlolaski, poročeni z Jensom in Magnusom. Slišijo se salve smeha in raje obkrožim skupino, saj se mi zdi, da bi moja prisotnost pokvarila dobro razpoloženje.

Lollo hiti sem in tja med sobami.

»Potrebuješ pomoč?«

»Nikakor ne.« Nasmehne se, vendar se ne ustavi. »Privošči si še nekaj penine in se sprosti, Fredrik!«

Ne morem se sprostiti. Pod ovratnikom srajce me srbi, gotovo je tam ostal kakšen listek. Odidem na hodnik, odprem vhodna vrata in se ustavim na stopnicah. Hladen decembrski zrak me opomni, da bomo kmalu odšli, da gre le za nekaj ur.

Dihaj, Fredrik. Dihaj.

Odpravim se nazaj noter, odložim kozarec na omarico ob ogledalu in tiho odidem navzgor po stopnicah.

Theo in Anton sedita na kavču. Oba z rokami vajeno upravljata vsak svojo igralno konzolo. Vilgot je od televizorja oddaljen približno dvajset centimetrov in se vživlja v vsak zavoj na vijugasti progi. Na sredini ovalne steklene mize je nedotaknjena skleda s čipsom.

»Živjo, fantje.« Usedem se poleg Antona. »Ste dobro?«

»Noro dobro.« Anton niti za trenutek ne izgubi zbranosti. »Kmalu bom zmaгал.«

»Kar sanjaj,« zamomlja Theo.

Medtem ko se v pritličju poveča glasnost, se naslonim nazaj, opazujem vožnjo formul in si želim, da bi lahko ves večer ostal tukaj. Toda ko dvignem pogled, vidim naravnost v Jenniferino sobo in si takoj premislim.

Theo obvladano zakolne, ko njegov avtomobil zapelje v prepad. Za Antona zavihrajo kariraste črno-bele zastave.

»Kako pošteno!« vzkligne.

Obrnem se k Theu.

»Raje poskrbi, da ga boš premagal v naslednjem krogu. Drugače bo postal preveč domišljav.«

Theo se mi hitro nasmehne, medtem ko Vilgot zgrabi Antonovo konzolo. Anton se upira, vendar mu Theo takoj preda svojo.

»En krog,« zarenči Anton proti svojemu mlajšemu bratu. »Samo eden, jasno?«

Theo je bil do Vilgota vedno prijazen in mu je kljub Antonovim ugovorom dovolil, da se jima pridruži. Verjetno deloma zato, ker nima bratov in sester, s katerimi bi se moral spopadati. Vendar je tudi dober fant. Očitno ima nekaj težav pri sklepanju prijateljstev in morda zato preživlja silvestrovo z dvema mlajšima fantoma. Anton je resda mlajši le dve leti, a razlika med trinajstim in petnajstim letom je lahko ogromna.

Theo pokaže Vilgotu, kako naj igra. Njegov glas je nežen, oči so delno skrite pod rjavim frufrujem.

In nenadoma tam ne sedi Theo – Simon je. Nekajkrat trenem z očmi, da bi znova videl Thea, in se obenem zavem, da je star natanko toliko, kot je bil Simon, ko je umrl.

Tudi moj mlajši brat je bil sramežljiv in tih fant.

»In kako je drugače?«

Moram se potruditi, da se mi ne zatrese glas.

»Drugače?«

Theo seže čez mizo po čipsu.

»Saj si menda zamenjal šolo, kajne? Ti je všeč Tygelsjö?« Skomigne z rameni.

»Daj no, oči.« Anton me dregne od strani. »Danes je silvestrovo. Zdaj igramo. Moraš biti tukaj?«

»Je že v redu.« Vstanem. »Odhajam.«

Odprta vrata so kot magnet, pogled mi vleče tja, ne morem ga ustaviti.

Nad vzglavnikom je obešen bel čipkast modrček. Zdi se, da je bil tja odvržen v naglici, na poti pod prho. Lahko pa bi šlo tudi za skrajno preišljeno namestitev.

Pogoltnem cmok v grlu in pohitim po stopnicah navzdol.

6

Nina

»No, mislim, da je čas za skupno zdravico!«

Ivanka vstane in s kozarcem vina v roki zamahne po zraku.

Tudi sama nisem povsem trezna, vendar v primerjavi s Stenmanovo ženo zaostajam. Njene veke so na tri četrtine spuščene in živo rdeča šminka se ji je razmazala po sprednjih zobeh.

»Dobra pobuda.« Tudi Max vstane. »Sicer pa, ali ne bomo najprej zapeli?«

»Seveda bomo.« Magnus Göransson zakriči tako glasno, da oglušim na desno uho. »Daj no, Vanči. Začni z najbolj vulgarno, kar jih poznaš.«

Ivanka se zahihita in si pogladi kratko obleko.

»Ne *znam* vulgarnih pesmi.«

»Daj no, Anči! Daj že!« skandira Magnus.

Jens Stenman se pridruži spodbujanju in obenem udarja po namizni plošči.

»Hej, no.« Skozi vpitje se prebije napet glas. »Upoštevajte, da imamo s sabo otroke.«

Za trenutek v sobi nastopi popolna tišina in vsi se obrnejo proti glasu.

Pripada mojemu možu. Poskušam vzpostaviti očesni stik, vendar Fredrik gleda naravnost v Maxa in Ivanko, kot da bi ju želel ubiti. Kaj je z njim?

»Samo predlog.« Moj sosed ob mizi prekine tišino. »Lahko bi *zapel* res vulgarno pesem. V arabščini.«

»Ah, pa kaj še.« Addeja dregnem od strani. »To je goljufija. Kako naj vemo, da je res vulgarna?«

Široko se nasmehne in vstane s stola.

»Preprosto mi boste morali zaupati.«

Adde začne peti s kozarcem vina v eni roki, drugo pa uporabi kot taktirko. Zaploskam, Lisen se mi pridruži, Ivanka pa se začne zvijati v nekakšnem poskusu trebušnega plesa. Ne traja dolgo, ko vsi stojijo pred svojimi stoli, plešejo improviziran trebušni ples ali ritmično ploskajo. Vsi razen Antona, Thea in Vilgota, ki so se odtrgali od računalniške igrice, da bi povečerjali. Tudi Fredrik ne sodeluje.

»No, torej, te slike bodo šle v zgodovino!« zakriči Lollo z dvignjenim mobilnim telefonom.

Ivanka, ki si neučakano želi pozirati pred kamero, pleše tako eksplozivno, da se zvrne.

»Na zdravje, da me vrag,« reče Max in jo potegne na noge.

Usedem se, si s prtičkom obrišem smejalne solze in srknem požirek belega vina. Okus je slasten. Ni preveč kislo, niti ne preveč sladko, poleg tega je tudi dobro ohlajeno.

»Mami.« Vilgot se prerine med naju z Magnusom. »Lahko zdaj grem?«

Ko obrnem glavo, da bi mu pritrdila, se svet zamaje. Hopla. Koliko kozarcev penine sem dejansko spila pred večerjo? Nehala sem šteti. Verjetno bi morala več pojesti.

»Seveda lahko greš.«

Vilgota poskušam potrepljati po licu, vendar se mi izmakne, zato se spet obrnem k Addeju.

»Super dobro vino. Tudi dobra predjed.« Pogoltnem majhno pirogo in stol premaknem bliže sosedu ob mizi. »Za kaj je šlo? Pri tisti pesmi, ki si jo pel.«

»Ne morem povedati.« Addejeve temne oči se zaiskrijo. »To ni nekaj za tvoja nedolžna ušesa.«

»Nedolžna?« Kolcne se mi. »Oprosti. To se vedno zgodi, kadar pijem.«

»Bila je uspavanka,« reče.

»Kaj?« Izbruhnem v smeh. »Prav zares?«

Adde prikima in s krožnika pobere nekaj oliv.

»Zdaj pa mi lahko poveš kaj o Maleni.« Olivo si da v usta in se nasloni nazaj. »Daj mi nekaj res mučnega.«

»Precej stvari je na izbiro.« Obrnem se proti krajši stranici mize. »Malena! Tvoj fant hoče, da mu razkrijem vse tvoje mladostniške grehe.«

Prekine pogovor z Lisen.

»Kaj misliš s tem? Moja preteklost je popolnoma brezma-
dežna.«

Vsi se zasmejijo, hkrati pa sobo napolni hrumeči glas Jensa Stenmana.

»Na zdravje!« Stenman vstane in nekajkrat potipa po zraku, preden najde kozarec za vino in nadaljuje. »Na zdravje naši lepi gostiteljici in najboljši novoletni zabavi vseh časov.«